

Denne beretning er skrevet af Karen Immersen, datter af Johanne og Jens Peter Thorsted, søster til Magda og mor til Rigmor og Ejner Immersen. Anledning og tidspunkt kendes ikke.

En spillemand blev født – spillemandsliv

Jens Peter Jensen, Kallerup (kaldet Thorsted) født den 1. januar 1891 i Gjersbøl. Landbrug med teglovn. Flyttede til Sperring i 1898 til fars og farfars hjem – mindre landbrug, hvor forældrene gik på Rosvang – også min far har haft arbejde på Rosvang; men ellers udlært tømrer Peter Thomsen, Sjørring ca. 1914.

I 1921 gift med Johanne Kristensen, hvis fødehjem de overtog. På det tidspunkt var der lidt uopdyrket hede tilbage.

Min fars morfar, Kresten Bæk Jensen, gik rundt ved gårdene med sit spil for at tjene lidt og af ham fik min far de kasserede strenge, som han satte på en gammel træsko, der altså var hans første musikinstrument. Senere som ung ved jeg han spillede ved fester i omegnen.

Fra min tidligste barndom husker jeg far med violinen og når Anders Mathiassen kom og de begge to spillede på violin, og ligeledes (når der kom en å til om far té å spelt é bien bal) så var der kaffe med---

Det første, jeg husker min far som spillemand var på gårdene i Kallerup og omegn, først som 6-8årig, hvor vi børn var med og senere mit første 'bien bal' som 14-årig på gården "Kvindelbjerg" i Kallerup. Det vil sige: Familie, sønner og døtre, karle og piger på gården blev inviteret og så blev der danset i "æ stur stow". Først blev der serveret kaffe med meget fint bagværk i stuerne ved siden af og efterhånden som nogle af gæsterne var færdige med kaffen, begyndte dansen, og som skik var, blev den åbnet af værten.

Der var festens forløb forskellige trakteringer såsom drikkevarer (hjemmebrygget øl), budding, evt. kaffe med boller – og på et tidspunkt kom en af gæsterne rundt med en hat, hvor der blev lagt i til spillemanden og jeg husker på, at det kun var herrerne, der gav spillemandspenge. Men mod slutningen af festen blev der sagt fra spillemanden: "Damerne har ordet". Det vil sige, at damerne bød op, men vi kunne ikke tillade os at danse med nogen, man ikke i forvejen havde danset med den aften. Tidlig morgen fulgtes far og jeg de godt 3 km hjem. En dejlig fest var slut.

Det var en ære for far, når der blev sendt bud fra de store gårde i Hundborg, Thorsted, Snedsted, Skjoldborg m.fl. den ene gang efter den anden til bryllup, runde fødselsdage, sølvbryllup m.m. og mange er de forsamlingshuse, far har spillet til bal i for foreninger og private. Vi har en lommebog fra først i 30'erne, hvor der er noteret dato, tid og sted. Vi bladrer i bogen: Skjoldborg, Sjørring, Tilsted, Sperring, Thorsted, Snedsted, Hørdum, Koldby, Villerslev, Skyum, Stagstrup, mange gange Sjørring og Sjørringvold.

Så kom krigen, hvor det stoppede med fester, men folkedansen blev holdt ved lige. Min søster ledede folkedans i Stagstrup og her i Skjoldborg ledede forstander Nielsen Aas Børnehjem. Mange steder var der folkedans, som min far ledede musik til. Der gik lidt tid efter krigen, nok på grund af rationering, inden der rigtig kom gang i festerne igen.'

Far var sommetider ude 5 nætter i træk, men den største oplevelse som musiker var, da fire musikere fra Thy og Koldby Dilettanter var i København, hvor de opførte skuespillet "Størst er kærligheden" af Hans Bakgaard, Ydby for Hjemstavnsforeningen. Det blev udsendt i radioen i 1946.

Far skulle også passe sit landbrug, men vores mor tog det mest snavsede arbejde, fordi fars fingre skulle beskyttes for at være i orden til musik. Far brugte strikkede vanter, som mor trofast stoppede. Sit håndværk brugte han også bl.a. på Sjørring Volde, hvor han hvert år til gymnastikstævne lagde gulvene ned mellem voldene, og nogen gange var der friluftsspil og dans på gulvene bagefter, hvor der i forvejen var sat ståltrådshegn op omkring.

På et tidspunkt blev det mere almindeligt med flere musikere til fester. Far satte sig også ind i den moderne musik, der kom i 30'erne, såsom "Se nu danser bedstefar", "En er for lille, en er for stor", men han brugte også blæseinstrument (Horn)som musik til sølvbryllup om morgenen.

Vores far syntes nu ikke at vi piger skulle ud og spille. Vi havde en fornemmelse af, at det til tider kunne bære hårdt. Han gik eller cyklede, alt efter vejret. Cykellygten var en karbidlygte, som vi børn skiftedes til at få i orden.

Vi selv og mange har nydt fars gode danse og underholdningsmusik. Vi kan endnu høre far sammen med klaver spille "Aftenklokken". Det var skønt. Meget mere kunne skrives, men vi håber I herigennem har fået et lille indblik i fares liv og virke.

Magda og Karen